

KŘEŠŤANSKÝ

ZPRAVODAJ

**Hospodine,
Pane náš,
jak podivuhodné je tvé jméno
po celé zemi ...**

**Heřmanův Městec
Svatobartolomějská pouť 2026**

PĚKNĚ ZDRAVÍM ČTENÁŘE KŘESŤANSKÉHO ZPRAVODAJE!

Dostal jsem za úkol se trochu představit. Jmenuji se tedy Jakub Brabenec, je mi 31 let, pocházím z Hlinska na Vysočině. Dostal jsem pro svůj život velký dar mých rodičů ve velké rodině; je nás 9 sourozenců (5 holek a 4 kluci). Jsem v pořadí 3. dítě, takže mám 6 mladších sourozenců, což mi do života dalo velmi krásný a vřelý vztah k dětem. Hraní deskových a jiných her je pro mě velkou radostí.

Chodil jsem nejprve pět let do základní školy v Hlinsku a pak jsem byl na osmiletém Gymnáziu K. V. Raise rovněž v rodném městě. Poté jsem rok po maturitě strávil v tzv. nultáku pro bohosloví pro kněžství v Olomouci v Teologickém konviktu. Následovaly nezvykle jen čtyři roky v Praze v Arcibiskupském semináři. Byl jsem tam jen 4 roky přesto, že magisterské studium je 5ti leté. Ve 4. ročníku se mi pro mě nepochopitelně podařilo napsat diplomovou práci a pan biskup mi dovolil být místo pátého roku v semináři... být již jako bohoslovec na faře v Pardubicích. Na kněze jsem byl vysvěcen 27.6.2020 v katedrále v Hradci Králové. Jsem tedy již 6 let knězem, ale působišť jsem vystřídal víc než dost. Nejprve rok v Pardubicích, pak rok v Havlíčkově Brodě, pak tři roky jsem spravoval tři farnosti v Orlických horách (Rokytnice v O. h., Kunvald a Klášterec n. O.), pak jsem předchozí roky strávil v České Třebové a teď začínám službu již na pátém působišti... Moc moc rád bych tady už konečně „trochu zakotvil“.

Ted' pár slov ohledně toho, co mi dělá radost. Mám moc rád několik věcí: dobrý humor, dobré pití a jídlo a řekl bych pohyb obecně. Myslím, že mě určitě zahlédnete občas mizet ve sportovním v zámeckém parku a v lesíku směrem na Vápenný Podol. Dále mám moc rád tenis, hrál jsem ho v Hlinku i za klub...tak se těším, že se třeba i tady mezi tenisty nějak zapojím. Ohledně humoru to je velká záliba v několika dílech...jednak seriál Mash4077, který znám v legraci „skoro nazpaměť“, pak humor Járy Cimrmana a Šimka s Grossmannem. Co se týče jídla...tak mám rád vlastně skoro všechno...v naší velké rodině si člověk nemohl moc vybírat :). A ohledně pití...tak se přiznám, že mám moc rád pivo a dobrou whisky.

Moc se těším na působení ve zdejším kraji.

Zamyšlení:

Vím, že se P. Adrián v minulém zpravodaji zastavil krátce u sv. Františka z Assisi, ale tím, že sám patřím do 3. řádu sv. Františka, bych se chtěl ještě jednou chvilku zastavit u tohoto „neobyčejně“ obyčejného muže z Assisi, jehož úmrtí si tento rok připomínáme. Svatý František je sice 800 let daleko od nás, ale jeho životní přístup a myšlenka jsou možná stejně aktuální jako v době, kdy chodil s menšími bratry po Assiské kotlině.

Nejprve jen pár jeho životních momentů v letopočtech:

- 1181 nebo 1182: Narození v italském Assisi v rodině bohatého kupce s látkami.
- 1202: Účast ve válce mezi Assisi a Perugií; František padl do zajetí, kde strávil rok a vážně onemocněl.
- 1205: Obrácení a duchovní proměna; slyší hlas z kříže v polorozpadlém kostelíku sv. Damiána: „Františku, jdi a obnov můj dům“.
- 1206: Veřejné zřeknutí se otce i majetku před biskupem v Assisi; začíná žít jako poustevník a žebravý kazatel.
- 1223: V Grecciu František uspořádal první živý betlém na světě.
- 1224: Na hoře La Verna obdržel stigmata (pět ran Kristových), což z něj učinilo prvního historicky doloženého světce s těmito znameními.
- 1226: Smrt večer 3. října v Porciunkuli (poblíž Assisi); z tohoto důvodu se jeho svátek slaví 4. října.

Čím pro nás může být inspirací tento podivuhodný muž i po tolika letech? Především tím, že František byl šťastný. To chce být dneska přeci každý. V čem spočívá štěstí nám v aktuální době chtějí moc ukazovat a určovat různé trendy a moderní věci. František byl šťastný kvůli „obyčejným“ věcem: se svou vlastní rodinou se rozešel, ale měl rodinu svých bratří, s kterými mohl společně pracovat, pomáhat nemocným, pomáhat těm nejchudším, ale i se společně zasmát, modlit se, či jen tak přátelsky putovat po Umbrii. Moc mi to připomíná, jak i Ježíš putoval se svými učedníky tehdy v prvním století po Izraeli. Štěstí „blázinka z Assisi“, jak se mu říkalo :-), spočívá ve věcech nezávislých na době, vymoženostech či trendech. Když si položím sám sobě otázku, co já vše potřebuji ve svém životě, abych byl šťastným, tak se dost zastydím. Těch věcí, na kterých můžu nezdravě lpět, je až moc. František se snažil žít prostě a jednoduše každý den evangelium neboli to, že můj život má být naplněný dobrem. Krásným návodem pro to každodenní žití radostné zvěsti evangelia v mém životě může být to, co nám radí jedna modlitba připisovaná sv. Františku „Učiň mě Pane nástrojem.“

Pane, učiň mě nástrojem svého pokoje:
kde je nenávist, abych přinášel lásku,
kde je urážka, abych přinášel odpuštění,
kde je nesvornost, abych přinášel jednotu,
kde je pochybnost, abych přinášel víru,
kde je blud, abych přinášel pravdu,
kde je zoufalství, abych přinášel naději,

kde je smutek, abych přinášel radost,
kde je tma, abych přinášel světlo.
Mistře, dej, abych se snažil spíše
než abych byl těšen, těšit,
než abych byl chápán, chápat,
než abych byl milován, milovat.
Neboť kdo dává, ten dostane,
kdo odpouští, tomu se odpustí,
kdo umírá, vstává k životu věčnému.

Moc nám všem chci popřát, abychom v roce výročí smrti sv. Františka, tuto výjimečnou postavu z Assisi nechali, aby nás inspirovala pro každodenní život a pomohla nám objevit to, co vede k pravému štěstí.

Pokoj a dobro (heslo františkánů)

Jakub Brabenec, ŘK

Drazí přátelé,

dovolte mi malé ohlédnutí na posledních osm let, které jsem mohl prožít ve vaší farnosti jako váš kněz. S velkou vděčností chci říci, že tyto roky se zapsaly do mého srdce, jako ty nejkrásnější roky mého dosavadního života.

Farní rodina byla a stále je živým společenstvím. Společenstvím, které umělo táhnout za jeden provaz, které dokázalo čelit mnohým výzvám a přiložit ruku k společnému dílu. S vděčností vzpomínám na mnohé akce, které jsme společně mohli realizovat a skrze ně navazovat krásné vztahy. Lidský život se uskutečňuje ve vztazích, kterým dáváme možnost proměny v přátelství. Za sebe mohu říci, že jsem bohatší o mnohá přátelství, která mezi námi vznikla zcela přirozeným nenuceným způsobem. Otevřeli jste mi dveře svých domovů a s nimi i svá srdce. Mnohdy, a to ne, jen jednou, podali pomocnou ruku. Děkuji nejblížejším spolupracovníkům, kteří vytvořili skvělý tým, s kterým bylo radost pracovat. V mnohých z vás jsem nacházel oporu v těžkých chvílích, které vstupují do životů nás všech.

Děkuji vám za vaše modlitby. Moc si toho vážím. Bylo mi mezi vámi dobře. Cítil jsem ve vás svůj domov a vím, že se do vaší farnosti budu rád vracet. Modlím se za to, aby vás dobrý Bůh ochraňoval a žehnal každému dobrému dílu. Jsem vděčný, že jsme mohli jít společnou cestou a že jsem mohl být blízko.

P. Adrian Sedlák, probošt v Poděbradech

POUTNÍ ZAMYŠLENÍ

Vydali jsme se do světa za svými sny a ideály. Mnohokrát umísťujeme na nedosažitelná místa to, co máme na dosah. Když si ten omyl uvědomíme, pocítíme, že jsme ztráceli čas hledáním daleko toho, co je blízko. Obviňujeme se za mylné kroky, za zbytečné hledání, za zármutek, který jsme si způsobili.

Mistr praví:

I když je poklad zakopaný v tvém domě, objevíš ho, jen když se vzdálíš. Kdyby nebyl Petr zakusil bolest po zapření Ježíše, nebyl by zvolen hlavou církve. Kdyby marnotratný syn nebyl všechno opustil, nepřivítal by ho otec s takovou radostí.

V našich životech existují určité věci, které mají pečeť s nápisem: „Teprve tehdy pochopíš moji hodnotu, až mě ztratíš – a znovu získáš.“ Nemá smysl chtít si takhle cestu zkrátit.

Paulo Coelho, Maktub

K letošnímu poutovému zamyšlení jsem otevřela knihu duchovních úvah známého brazilského autora.

Mnozí z vás část prázdnin či dovolených jistě trávili nejen odpočinkem doma, ale vypravili se objevovat a poznávat u nás i za hranicemi naší vlasti. Jistě nás může nesmírně obohatit i chvíle klidného posezení nebo procházka po známých místech.

Hovoříme-li o však pouti, spojuje se nám putování fyzické s duchovním hledáním. Celý náš plynoucí život je úsilím o nalezení jeho smyslu, o hledání skutečných hodnot ve vztazích, o nalézání záchytného bodu, jakési jistoty, o ukotvení ve víře, v naději...

Citát z knihy Maktub odkazuje k evangelním textům, k Ježíšovým podobenstvím. Evangelista Matouš zmiňuje poklad ukrytý v poli, drahocennou perlu, zakutálenou minci, zatoulanou ovci. My lidé jsme zde těmi, kdo usilovně hledáme, a nakonec jsme odměněni, pochopíme, tedy nalézáme.

U evangelisty Lukáše se ztrácí člověk a nalézá si jej pro sebe Bůh sám; připomeňme si Petrovo zapření, příběh marnotratného syna nebo celníka Zachea.

I do našich životních putování patří podobné konkrétní příběhy. Každý z nás si jistě vzpomeneme na chvíle, kdy jsme hledali a nenalezali, kdy jsme pochybovali a ztráceli víru. A možná, že mnozí z vás měli to štěstí a pochopili, že i Hospodin si k nám snaží nalézt cestu i přes naše životní úlety a troskotání.

Slovy evangelisty Lukáše (12,34): „*Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.*“

Anebo naopak?... Kde je vaše srdce, tam bude i váš poklad?!

Přeji vám, milé sestry a milí bratři v Kristu, aby dny letošní bartolomějské pouti byly chvílemi požehnání, radosti, pokoje a setkávání se s vašimi nejbližšími a přáteli.

Alena Tučková, CČSH

POUŤ 2026

„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas.“ Kazatel 3,1

Je čas léta i čas podzimu. Je čas mít prázdniny, je čas jít do školy. Je čas začínat i čas končit. Čas vděčnosti za uplynulé i čas těšení se na budoucí. Bůh utkal život z pestrých látek, jakmile jedna končí, druhá začíná. Stále se mění vzor výpletu, tmavší barvy střídají světlé a obráceně, dokonce ani směr nezůstává často stejný. Do všeho toho neklidu života však vnáší Bůh svůj pokoj: Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas.

Někteří vkročí v září někam poprvé, někteří už poprvé někam nevzkročí a pro některé se znovu vrátí vzor, na který už jsou zvyklí. Jenže, co když nám do života vstoupí něco, s čím jsme nepočítali, na co pro nás ještě nebyl čas anebo to vstoupí úplně jinak, než jsme předpokládali? Nemít nad svým životem aspoň domnělou kontrolu, to může děsit, vzbuzovat pocit bezmoci i obavy. Může to také působit nespravedlivě, vždyť to není něco, co bychom si snad zasloužili.

Náš život je výsledkem našich snah jen částečně, nedostáváme v něm nutně tresty a odměny podle našich zásluh. Křesťanské svědectví nás však ujišťuje o tom, že bez ohledu na to, co si zasloužíme, je všechno to dobré Božím darem. Vše, co činí Bůh, také zůstává navěky. Nic k tomu nelze přidat ani z toho ubrat. A tak ať už na nás během našich životních cest padají jakkoli tmavé a jakkoli dlouhé stíny, všechno to dobré, co je za námi, i všechno to dobré, co je před námi, je Božím darem, který přetrvává navěky.

Ať vás na vašich cestách provází Boží pokoj a nadějný výhled se vám v žádném čase neztratí z obzoru!

Eliška Vančová, farářka ČCE

P. S.: Ani místní evangelické společenství nebude od září beze změn. Nastupují na mateřskou, a tak v následujícím období tu budu součástí v jiné roli. Ačkoli to znamená mnohé změny v organizaci práce, díky tomu, že heřmanoměstečtí evangelíci tvoří jeden sbor s chrudimskými, zde bude stále k dispozici i jedna farářka v činné službě: Magdalena Horáková, která sídlí na faře v Chrudimi. Neváhejte se proto v případě potřeby na ni obracet.

Eliška Vančová, druhá chrudimská farářka, sídlem v Heřmanově Městci

VELEHRADSKÁ VÝZVA:

Smíření a porozumění

Naše země nepotřebuje další rozdělování. Potřebuje více lidí, kteří budou hledat to, co spojuje.

Vidíme, jak naši společnost oslabují polarizace, nedůvěra a agresivita. Proto chceme připomenout, že smíření, dialog a vzájemná úcta nejsou projevem slabosti, ale podmínkou dobré budoucnosti naší země.

Výzva ke smíření je náročná. Je to zápas, který každý vedeme především ve svém vlastním srdci. Přesto nechceme rezignovat. Chceme se učit překonávat sami sebe, naslouchat druhým, hledat v nich dobro a dávat přednost tomu, co spojuje, před tím, co rozděluje.

Tuto výzvu pronášíme na Velehradě, na místě, kde byly položeny základy naší duchovní identity, vzdělanosti a státnosti. Inspiruje nás cyrilometodějská tradice i odkaz Antonína Cyrila Stojana, který celý život spojoval lidi.

Proto vyzýváme všechny lidi dobré vůle, aby se pokusili žít podle Kodexu Velehradské výzvy. Každý z nás může svými každodenními postoji a skutky přispět k většímu porozumění, smíření a důvěře v naší společnosti.

Kodex Velehradské výzvy má pět sloupů:

1. MĚJ ÚCTU KE KAŽDÉMU ČLOVĚKU, I KDYŽ SMÝŠLÍ JINAK NEŽ TY.

Dříve než soudíš, snaž se porozumět. V každém člověku je důstojnost, která nás spojuje. Každý nese svůj vlastní příběh, zápasy i rány, které často nevidíme.

2. HLEDEJ VŽDY TO, CO SPOJUJE, NE TO, CO ROZDĚLUJE.

Rozdílný názor nemusí být nepřítelem. Pravda roste v dialogu, ne v nenávisti. Ve druhém člověku se snaž nejprve vidět dobro, i za cenu, že se někdy mýlíš.

3. NASLOUCHEJ DŘÍVE, NEŽ ODPOVÍŠ.

Mnoho konfliktů vzniká z nepochopení. Dej druhému člověku pocítit, že je slyšen a brán vážně.

4. BUĎ PRVNÍ, KDO NABÍDNE SMÍŘENÍ.

Odpuštění není slabost, ale síla, která obnovuje vztahy, rodiny i společnost. Odpouštěj nejen přátelům, ale i těm, kteří ti ublížili nebo které pokládáš za nepřátele.

5. PŘINÁŠEJ NADĚJI, MODLI SE A PRACUJ PRO POKOJ.

Nešir strach, pohrdání ani beznaděj. Buď člověkem pokoje, který spojuje lidi a připomíná, že bratrství je možné. Velehradská výzva bude úspěšná tehdy, když se stane součástí našich každodenních rozhodnutí.

Zkusme každý promyslet následující tři kroky:

1. OSOBNÍ ZÁVAZEK.

Pokusme se každý zavázat, že budeme hledat to, co spojuje, jednat s úctou, naslouchat druhým, odmítat nenávisť a usilovat o dobro druhých i o dobro společné.

2. JEDEN KONKRÉTNÍ SKUTEK.

Je-li to možné, udělejme každý den jeden skutek smíření, porozumění nebo pomoci druhému člověku.

3. KAŽDOROČNÍ OBNOVA NA VELEHRADĚ.

Zkusme tuto výzvu každý rok na Velehradě znovu promyslet, reflektovat a obnovit.

Začneme u sebe. (Velehrad 4. 7. 2026)

EKUMENICKÁ RADA CÍRKVÍ SE PŘIPOJILA K VELEHRADSKÉ VÝZVĚ

Ekumenická rada církví vítá Velehradskou výzvu, kterou s mottem „Hledejme to, co spojuje“ představil při 4. 7. 2026 Modlitbě za vlast na zahájení Dnů lidí dobré vůle dne předseda České biskupské konference, olomoucký arcibiskup Josef Nuzík.

Výzva vybízí k větší úctě, dialogu a smíření ve společnosti a zve každého, aby svými každodenními postoji přispíval k budování důvěry a pokoje.

Pavel Pokorný, předseda ERC se k Velehradské výzvě vyjádřil: "Připojujeme se k tomuto hlasu, který volá po respektu vůči druhému člověku, naslouchání, skutečném dialogu a hledání porozumění. Různost názorů je přirozená. Je dokonce potřebné a užitečné, abychom se nebáli své názory vyjádřit a s druhými diskutovat. Je však třeba přitom nepodléhat nenávisťným projevům, nenechat se vyprovokovat a zachovat vlastní důstojnost."

Tento postoj vychází z hlubokých kořenů apoštolské tradice:

„Všechny druhy zvířat i ptáků, plazů i mořských živočichů mohou být a jsou kroceny člověkem, ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí. Je to zlo, které si nedá pokoj, plné smrtonosného jedu. Jím chválíme Pána a Otce, jím však také

proklínáme lidi, kteří byli stvořeni k Boží podobě. Z týchž úst vychází žehnání i proklínání. Tak tomu být nemá, bratří moji... Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj.“ (List Jakubův, kapitola 3, verše 7-10 a 17-18)

REFLEXE VELEHRADSKÉ VÝZVY

O výhrady k Velehradské výzvě se s vámi nepodělím, jen zdůrazním, že žádný text v úplnosti nevyjádří problém, který je rovněž předmětem Velehradské výzvy, totiž **„jak naši společnost oslabují polarizace, nedůvěra a agresivita.“**

Rovněž poznamenám, že polarizace nemusí být nutně na škodu věci, přináší-li překonání rozdílů v postojích diskuzí, objasněním nebo vysvětlením. Nesmiřitelné postoje se však často opírají o osobnostní rysy, osobní nebo skupinové zájmy, identitární úběžníky apod.

Ačkoli **„smíření, dialog a vzájemná úcta nejsou projevem slabosti, ale podmínkou dobré budoucnosti naší země,“** sluší se dodat, že podaná ruka, rozhovor nebo úcta vyžadují stejně naladěné lidi, nikoli lidi s antihumánními postoji.

Řekl bych, že nejcennější na Velehradské výzvě je ráz mírnosti, důraz na osobní hledání nesobeckého dobra, jež vyústí v praktické rovině každodenním úsilím.

Leoš Tuček, CČSH

NAŠE MISIJNÍ MINIMUM

Situaci světa, vlasti, obce vnímáme jako neutěšenou. Co s tím dělat? **Jen nežehrat!** Není to nic nového. Naši předkové to neměli o nic snazší. Příroda se s nimi nemazlila, sužovala je panská zvůle, hubily války a epidemie a zraňovala vzájemná zloba v jejich srdcích. Jen styl se změnil. Čelili tomu pracovním úsilím – a modlitbou. Ora et labora. Možná, že se v praxi řídili touto výzvou v obráceném pořadí, ale měli víru.

Co je to víra? To se dnes těžko vysvětluje i těm, kdo nás mají rádi (a my je). Je vůbec víra vysvětlováním? Víra je **postoj, vztah**. Její „nauka“ přichází ke slovu až na druhém místě. Žádat nauku, není-li tu postoj, je házení hrachu na zeď. Postoj se nevykládá. Postoj je jako jiskra, která přeskochí. Anebo taky nepřeskochí. Bohužel.

V prvním přiblížení je víra zásadním **„ano“**. Věřím, neboť důvěřuji. Proč vlastně? Bible má pro toto základní „ano“ slovo, které je dnes hluboce znehodnocené a mnohoznačné: **filia** – láska. Tedy **„ano“**!

Možná, že naši předkové se lopotili, trápili, bránili, trpěli, a při tom si nezoufali, protože se modlili, neboť měli naději. Říkám to proto, že žehrání, které je dnes tolik slyšet, je plevem, který bují tam, kde je málo naděje.

Zkusme to: žít, smýšlet, chovat se, tedy i projevovat se navenek **jako lidé naděje**.

Především doma. Jsme-li ženatí či vdané, znamená to být zajedno. Vést k víře (a k modlitbě) své děti, být jim příkladem. Činit své vlastní křesťanství srozumitelným, a hlavně **věřohodným** pro přátele, sousedy, spolupracovníky. Nenechat žádný hloupý či zlobný žvást bez odezvy. Ozvat se, chystá-li se nějaký podraz. Nepomáhat tomu, abychom byli u nás mlčící menšinou. **To je naše misijní minimum.**

První zajiskření musí nastat **ve mně samotném**. A nezapomenout, že já sám nejsem tím plánovačem, ale nástrojem. Pustíme-li se do toho, nebudeme mít zítra na žehrání čas.

Josef Špak, Blahoslav 2025

Závěrečná část Modlitby za mír:

Pane, učiň, ať nechci být tolik utěšován, jako spíše utěšovat,
být chápán, jako spíše chápat,
být milován, jako spíše milovat.

Ano, tak jest:

Kdo se dává, ten přijímá,
kdo na sebe zapomíná, ten je nalézán,
kdo odpouští, tomu je odpuštěno,
kdo umírá, ten povstává k věčnému životu.

Amen.

Modlitba je připisována sv. Františkovi z Assisi

KAPLE SV. KŘÍŽE V DOMOVĚ PRO SENIORY V HEŘMANOVĚ MĚSTCI

Kaple Svatého kříže v Domově pro seniory v Heřmanově Městci ve své novodobé úpravě již 15 let slouží svému účelu. I kaple Svatého kříže má svou historii, své dějiny.

Stojí za to si připomenout i moderní úpravu prostoru kaple před patnácti lety. Neobvyklým způsobem se tehdy rozhodl pan Josef Horák, společně s manželkou Emou (nám dobře známí donátoři Galerie Cyrany), oslavit významné životní jubileum své manželky Emy. Rozhodl se při této příležitosti jako jistý symbolický dar své milované ženě zajistit nové vybavení interiéru kaple sv. Kříže v Domově seniorů v Heřmanově Městci, které by potom společně věnovali městu Heřmanův Městec, které je zřizovatelem tohoto

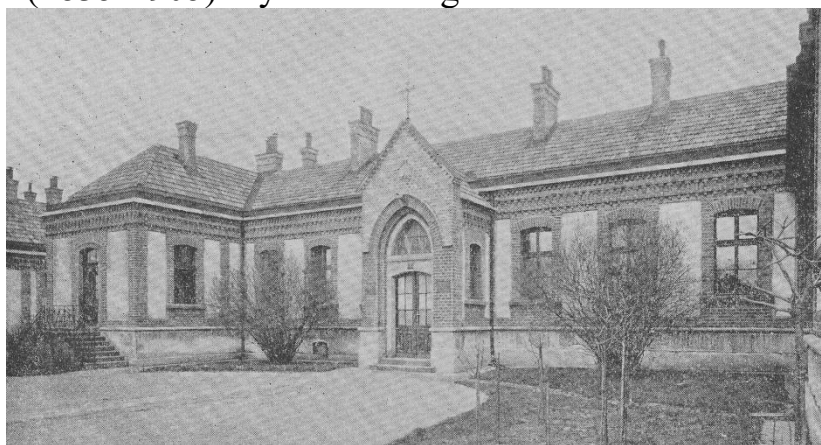
sociálního zařízení. Spoluprací s Františkem Zálabským připravili pečlivě vybranou sbírku moderních sakrálních uměleckých děl. Panu Josefu Horákovi, bývalému aktivnímu sportovci a celoživotnímu sběrateli uměleckých děl velmi záleželo na tom, aby úpravy kaple byly včas provedeny a vše bylo připraveno jako překvapení k manželčinu jubileu. To se podařilo, dílo bylo dokončeno, ale pan Horák zemřel ještě před tím, než se mohl se svou paní z realizovaného díla těšit. Jeho krásná myšlenka i její uskutečnění však přečkaly jeho pozemský život.

Zmíněnou rekonstrukci kaple bylo možno provést nejen díky donátorům manželům Horákovým, ale i městu Heřmanův Městec a dalším sponzorům. Podstatou rekonstrukce bylo nejen doplnění nových uměleckých děl, ale i zrestaurování děl starých, vybavení kaple novým obětním stolem a oprava stávajících truhlářských konstrukcí.

Upravený prostor kaple byl 23. května 2011 slavnostně požehnan. Ekumenickou bohoslužbu při té příležitosti sloužili duchovní správci všech tří heřmanoměstských církví a zúčastnila se jí i paní Ema Horáková, představitelka města, sponzorů a umělci, jejichž díla přebudovaný interiér kaple zdobí.

Podívejme se do historie celé bývalé Mariánské nemocnice, jejíž součástí kaple byla. Iniciátorem zřízení a stavby nemocnice byla manželka tehdejšího majitele heřmanoměstského panství Ferdinanda Bonaventury Kinského Marie Josefa, princezna z Liechtensteinu (1835-1905). Byla to dcera generála Karla Františka Antonína

z Liechtensteinu a jeho manželky Františky, hraběnky z Vrbna. Chtěla tak poděkovat Bohu za své šťastné vyléčení z vážné choroby v roce 1892. Knížecí alianční znak stavebníků nemocnice je dodnes nad vchodem

do budovy. Projekt byl zadán význačnému vídeňskému architektovi Františkovi Gruberovi (1837-1918), který za svého života vyprojektoval řadu nemocničních i kasárenských objektů. Za své dílo byl mnohokrát vyznamenán a též povýšen do rytířského stavu. Realizace stavby byla svěřena slatiňanskému architektu a staviteli Janu Schmoranzovi (1857-1887). Stavba v anglickém romantickém slohu byla dokončena v roce 1894 a uchovala si svou původní podobu až do přestavby v roce 1956. Tehdejší rekonstrukce vyřešila účelové potřeby budovy, která byla po druhé světové válce postupně přeměněna na Domov důchodců. Architektonicky byla ale vzhledem ke stavebnímu stylu budovy provedena necitlivě. Osudy kaple se v poválečných letech, kdy budova přestala sloužit

nemocničním účelům, vyvíjely nepříznivě a jen krůček chyběl k její fyzické likvidaci. O její faktickou záchranu se zasloužil zvláště Vít Bartoníček st, tehdejší zaměstnanec Domova důchodců a pozdější heřmanoměstský kostelník. Ke svému původnímu účelu se vrátila až po roce 1989.

Autory uměleckých děl v novém vybavení kaple Sv. Kříže jsou tito východočeští umělci:

- František Zálabský, nar. 1957 v Pardubicích, akademický malíř, grafik a ilustrátor. V rekonstruované kapli jsou tato jeho díla: obrazy Křížové cesty včetně textů, Ježíš, Kniha živých, Madona, Poslední večeře Páně, Bůh je láska, Bůh je pravda. Dále repasoval starší vitráže, jejichž autorkou byla v sedmdesátých letech malířka Bedřiška Znojemská, a doplnil je dvěma malbami.
- Oldřich Tlustoš, nar. 1935 v Hradci Králové, akademický sochař, medailér, malíř. V kapli jsou od něho dvě bronzové plakety Vyhnání z ráje a Milosrdný samaritán.
- Jiří Šimek, pardubický výtvarník a umělecký řezbář. Je autorem dřevěných plastik Madona a Ježíš.

Obětní stůl nechalo zhotovit město Heřmanův Městec u místního truhláře pana Víta Abrahama.

Obyvatelům Domova pro seniory slouží kaple při jejich účasti na bohoslužbách nebo i ve chvílkách tichého rozjímání, kdykoliv po něm zatouží. Mnozí z nich si přitom jistě vzpomenou na donátora pana Horáka a jeho manželku Emu, která již také zemřela, a věnují jim modlitbu s prosbou za lehké odpočinutí jejich duší.

Marek Výborný

SLOVO, KTERÉ STOJÍ ZA ZAMYŠLENÍ

“Blaze těm, kdo sílu hledají v tobě, těm, kdo se vydávají na pouť. Procházejí vyprahlým údolím, promění je v prameny a časný déšť je zahálí požehnáním. Jdou stále vpřed a předstupují před Boha na Siónu.”

Žalm 84,6-8

Existují slova, která používáme tak často, až přestaneme přemýšlet, co vlastně znamenají. Myslím, že jedním z nich je právě slovo „pout“. Když dnes řekneme, že se blíží pout', většině z nás se vybaví kolotoče, stánky, vůně pečených klobás nebo setkání s přáteli. A není na tom vůbec nic špatného. K pouti to všechno patří a bylo by smutné, kdyby z našich měst a vesnic zmizela radost, dětský smích a společně prožité chvíle.

Jenže když se na okamžik zastavíme a zamyslíme nad samotným slovem „pout“, možná zjistíme, že v sobě skrývá mnohem hlubší význam.

Pout' totiž nebyla jen lidovou slavností. Byla především dnem, kdy se farnost scházela kolem svého kostela, aby oslavila jeho patrona, poděkovala Bohu a obnovila své společenství. V našem případě je tímto patronem svatý Bartoloměj, apoštol, který se nebál vydat za Kristem a zůstal mu věrný až do konce.

Možná právě proto má bartolomějská pout' co říci i dnešnímu člověku. Žijeme ve světě, který nás učí hlavně spěchat. Máme plné diáře, telefony i hlavy. Často nám nezbyvá čas ani na obyčejné zastavení.

Pout' nás ale zve k něčemu jinému. Na chvíli zpomalit. Vstoupit do kostela, ztišit se, poděkovat za všechno dobré a svěřit Bohu to, co sami nést nedokážeme. Ne proto, že je to tradice, ale proto, že to potřebujeme.

Kolotoče za pár dní odjedou. Stánky zmizí. Kostel svatého Bartoloměje tu však zůstane. Tak jako stál pro naše rodiče, prarodiče i generace před nimi. Bude dál připomínat, že některé hodnoty nepodléhají času.

Proto bych si přál, aby letošní bartolomějská pout' byla nejen krásným setkáním a radostnou slavností, ale také příležitostí objevit znovu význam jednoho starého slova. Slova, které nás zve na cestu – nejen ke kostelu svatého Bartoloměje, ale především blíž k Bohu a k sobě navzájem.

„Kdo chce jít za mnou,
zapři sám sebe,
den co den ber svůj kříž a následuj mě.“

Lukáš 9,23

Míra Doležal

„MODLITBA POUTNÍKA“

Můj Pane, Bože, netuším, kam jdu.
Nevidím cestu před sebou.
Nevím jistě, kam vede...
A neznám doopravdy ani sebe,
a to, že si myslím, že následuji tvoji vůli,
neznamená, že tak skutečně činím.

Ale věřím, že touha tě potěšit, tě skutečně těší.
A doufám, že tuto touhu mám ve všem, co dělám.
Doufám, že nikdy neudělám nic bez této touhy.
A vím, že když tak budu činit,
povedeš mě po správné cestě,
i když o tom nemusím vůbec vědět.

Proto ti budu vždy důvěřovat,
i když se mohu zdát ztracený
a ve stínu smrti. Nebudu se bát,
protože ty jsi vždy se mnou
a ty mě nikdy nenecháš,
abych svým nebezpečím
čelil sám.

Thomas Merton

Milé sestry, milí bratři,

je tady bartolomějská pouť, a to je čas, kdy si uvědomujeme, že pokojné a požehnané léto, naplněné odpočinkem, radostí, setkáními s blízkými je za námi. Odpočinek není luxus ani lenost. Je to Boží dar. Člověk nebyl stvořen pouze k práci. I Pán Ježíš potřeboval ticho pro obnovu sil.

Přeji Vám, aby načerpaná energie ze zaslouženého odpočinku Vám co nejdéle vydržela pro plnění nových úkolů a povinností.

Zdenka Sedláčková, CČSH

STŘÍPKY VZPOMÍNEK

Sedím u stolu. Před sebou Křesťanské zpravodaje za posledních 20 let. Pokusím se tedy zabojovat se sklerózou a vlastní ješitností.

Co napsat v poutových časech? Většina vět o poutích i Poutích už byla řečena. Tak, babo, rad: kudy, kudy cestička? V srpnu 1994 dvaadevadesátiletá paní Kněžková vzpomíná na poutě v dobách jejího mládí. Atrakce na Palackého náměstí, stánky trhovců na náměstí Malém. Mluví mi z duše i já ještě zastihl kolotoče a houpačky na náměstí. Pod kostelní věží malá železnice, kam mne můj starší bratranec odložil. Taková je má nejstarší vzpomínka.

Následují postupně drobné střípky: Krojovaný dudák koncertující při vchodu do pouti v Bažantnici, nákladní auto plné čerstvých melounů, „standlík“ močáků, cukrová vata, sem tam vystřelená papírová růže, houpačky, řetězák.

Tak nějak probíhaly mé poutě.

Otřesná byla pouť nepouť v roce 1968. Jednoho krásného dne už začaly do Bažantnice najíždět atrakce. Najednou se do hluku všedního dne ozval zlověstný, nic dobrého nevěstící lomož. Městem projely zelené atrakce, které se utábořily na stojické silnici. My naivkové vyrazili bránit slovy nejen pouť. Šťěstí bylo, že: "Jestešmy Polakami, nie Rosjaninami, my nie bedziemy strzelać." A bylo po pouti. Jen jeden zelený mužíček s rudou hvězdou na čepici mi chtěl

udělat radost a v mém rodném městě namířený samopal nespustil. I taková pouťová příhoda byla. Doufejme, že už nikdy nebude.

Franta

HUDEBNÍ LÉTO V HEŘMANOVĚ MĚSTCI NABÍDNE V ZÁŘÍ MIMOŘÁDNÝ KONCERT RADŮZY

Týden před heřmanoměsteckou poutí se uzavřel XXII. ročník festivalu „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“. Vzhledem k mimořádné návštěvnosti koncertů je zřejmé, že tato hudební a svým způsobem i duchovní zastavení v parném létě si našla už své pravidelné posluchače stejně tak jako příležitostné turisty, kteří navštíví náš region. To je cíl našeho festivalu a jsme rádi, že se nám ho daří naplňovat. Děkujeme také všem partnerům, městu Heřmanův Městec, Pardubickému kraji, Ministerstvu kultury a všem, kteří se jakkoli do podpory festivalu zapojili. A samozřejmě také všem farníkům, kteří se nezištně zapojují do organizace, přípravy pohoštění a mnoha dalšího. Již dnes se připravuje příští ročník 2027, a bude se na co těšit.

Letošní ročník nicméně přinesl jednu novou zkušenost. Tropické červnové teploty poprvé znemožnily uskutečnit externí koncert v zámeckém parku. Díky vstřícnosti interpretů, ale o tento hudební zážitek nepřijdete. Radůza a trio vystoupí v náhradním termínu v neděli 13. září od 17 hodin v amfiteátru Zámeckého parku. Můžete se tak těšit na zpěvačku, multiinstrumentalistku, skladatelku a textařku Radůzu vlastním jménem Radku Vrankovou. Začínala s převážně bluesově zabarveným repertoárem na ulici, kde ji v roce 1993 objevila zpěvačka Zuzana Navarová. Komponuje scénickou i filmovou hudbu, píše texty a písně pro sebe i jiné interprety jako je Lucie Bílá, Hana Zagorová nebo Karel Gott.

Vstupenky z června zůstávají v platnosti a stále je možné poslední vstupenky zakoupit cenově zvýhodněné v předprodeji, který je k dispozici na síti Ticketportal. Věříme, že tentokrát se již koncert uskuteční a, byť opožděně, uzavře letošní Hudební léto. V případě nepřízně počasí se koncert bude konat v sokolovně.

Marek Výborný za organizační výbor festivalu

ROK 2026 – CO NÁM DAL A CO NÁM VZAL

V letošním roce se probíhající 5. etapa restaurování varhan v kostele sv. Bartoloměje realizuje v dílnách varhanářské dílny Dlabal & Mettler. Jedná se o práce na hlavním stroji (vzdušnice, píšťalnice, stoličky a stojánky, hrací traktura) a pedálu (píšťalnice pro pedálové vzdušnice, usazení pedálových

rejstříků, vzduchovody) celkem za 817 960 Kč včetně DPH. Letos jsme získali tyto dotace:

- Ministerstvo kultury – 400 000 Kč
- Pardubický kraj – 100 000 Kč
- Nadace ČEZ – 100 000 Kč

Současně se nám od ledna podařilo vydělat prodejem perníčků 21 600 Kč a také byly adoptovány další pišťaly, takže se počet adoptovaných zakulatil na číslo 200 z celkového počtu 696 pišťal vhodných k adopci. Díky tomu všemu můžeme s radostí konstatovat, že jsme se již velmi přiblížili k finální částce, potřebné pro dokončení prací. Proto bude veřejná sbírka k 31.12.2026 ukončena – a vy tedy máte v následujících 4 měsících poslední možnost pišťaly adoptovat (třeba jako vánoční dárek) :-)

Restaurátorské práce na varhanách plánujeme dokončit v červnu roku 2027, přičemž závěrečná montáž a ladění začne hned po Velikonocích příštího roku. Děkuji z celého srdce všem, kdo jste se o zdárný průběh tohoto pro naši farnost obrovského projektu zasloužili. Ať Vám Pán Bůh žehná a provází Vás.

Kromě opravy varhan proběhlo letos v naší farnosti ještě několik drobnějších projektů. Na okna na kůru v kostele sv. Bartoloměje byly nalepeny ochranné folie. Ty by měly výrazně omezit pronikání UV záření a slunečního tepla, aby jejich vlivem nedocházelo k poškození povrchové úpravy již zrestaurovaných dřevěných varhanních skříní. Na konci letošního října proběhne ještě na kůru kostela oprava dřevěné podlahy. Oprava farní budovy byla zakončena novým plotem předzahrádky, kam byla doplněna nová poštovní schránka a také branka s chodníčkem ze zámkové dlažby. Ta by měla zjednodušit přístup na farní dvůr, aby se naše ženy, které se starají o květiny, nemusely trápit s těžkými vraty. Na konci července také proběhla oprava omítek v přízemí fary, aby na začátku srpna mohla začít její výmalba. Děkuji všem brigádníkům včetně P. Jakuba za pomoc při stěhování a úklidu!

Prvního srpna 2026 došlo k výměně duchovních správců v naší farnosti a já bych ráda využila této příležitosti k poděkování panu děkanovi Adrianu Sedlákovvi za jeho invenci, čas a práci, které věnoval všem našim kostelům i fáře od samého počátku až doslova do posledního dne své služby v naší farnosti. Jeho plány sahaly na roky dopředu a vždycky, když mi opatrně řekl „Já jsem přemýšlel...“, bylo mi jasné, že z toho kouká zase nějaká práce :-). Děkuji Vám, pane děkane, že jsem mohla být celých 8 let u toho, bylo mi ctí a velkou radostí pomáhat Vaše inspirativní vize oblékat do reality. Věřím, že v podobném duchu budeme pokračovat i s Vaším nástupcem.

Hana Hořínková

Celé farní společenství děkuje za osm let společné cesty za Kristem.

ADOPCE NA DÁLKU

Díky pomoci České republiky, Centra zahraniční spolupráce, byla aktuálně v Malongwe (Uganda) zahájena spolupráce nového komunitního centra, které bude sloužit dětem, mladým lidem i dospělým. Projektem je reagováno na dlouhodobý nedostatek dostupných prostor pro vzdělávání, osvětu a setkávání komunity v této oblasti.

Centrum poskytne dětem a mladým lidem bezpečné místo, kam budou moci každý den docházet po škole. Mnohé z nich doma nemají podmínky pro učení ani podporu, kterou by při vzdělávání potřebovaly. Vedle doučování nabídne centrum také volnočasové aktivity, rozvoj praktických dovedností, podporu sociálních pracovníků a prostor pro setkávání s vrstevníky. V českém prostředí tuto roli zastávají nízkoprahová denní centra pro děti a mládež.

Jednopodlažní objekt v centru obce bude tvořit hlavní sál o rozloze více než 220 m², ve kterém se může sejít až dvě stě lidí. Počítáno je s vybavením centra knihovnou, vzdělávacími hrami i hudebními nástroji. Stavba potrvá čtyři měsíce. Rozpočet ve výši 28 tisíc USD (přibližně 568 tisíc Kč) pokryje výstavbu budovy, oplocení pozemku i nábytek a vybavení pro budoucí návštěvníky centra.

Malongwe je jedním z hlavních center rozvojových aktivit Arcidiecézní charity Praha v Ugandě. Soustředí se zde řada projektů, například Střední odborné učiliště sv. Karla Lwagy či kancelář programu Adopce na dálku. Charita tu v minulosti budovala studny s pitnou vodou nebo školní kuchyně. Nedaleko se nachází Česká nemocnice sv. Karla Lwagy a Základní škola sv. Jana Nepomuckého (dle informací Bulletinu ACHA, 8/26).

Farnost sv. Bartoloměje již dvacet let podporuje projekt Adopce nad dálku. V loňském roce byly adoptovány dvě nové děti - chlapec Iddi z Ugandy a dívka Saloni z Indie. Dopisy od nich jsou průběžně uveřejňovány na nástěnce v kostele sv. Bartoloměje. Pro platby školného je 2x ročně pořádán minitrh Adopce nad dálku, do kterého je možné se různými způsoby zapojit.

Za veškerou vaši podporu k adoptovaným dětem velmi děkuji.

Helena Polanská

CHVALOZPĚV STVOŘENÍ – PÍSEŇ BRATRA SLUNCE

Ještě ke sv. Františkovi z Assisi. O jeho vztahu k Bohu, člověku a přírodě. Chvalozpěv stvoření, jinak nazývaný Píseň bratra slunce. Svatý František z Assisi tuto báseň složil nejspíš v roce 1225(6) a jedná se o jedno z prvních děl psaných v italštině vůbec. Rok 2026 vyhlásil papež Lev XIV. rokem sv. Františka.

*Nejvyš všemocný, dobrý Pane,
Tobě buď chvála. Sláva, čest a všechno dobrořečení.
Patří tobě jedinému, Nejvyšší.
A žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.*

*At' tě chválí můj Pane, všechno, co jsi stvořil,
zvláště pak bratr Slunce,
neboť on je den a dává nám světlo,
je krásný a září velkým leskem,
vždyť je, Nejvyšší, tvým obrazem.
At' tě chválí, můj Pane, sestra luna a hvězdy,
stvořils je na nebi jasné, vzácné a pěkné.
At' tě chválí, Pane, bratr vítr
a vzduch i oblaka, jasná obloha i každé počasí,
kterým živíš své tvory.
At' tě chválí, můj Pane, sestra voda,
která je velmi užitečná, pokorná, vzácná a čistá.
At' tě chválí, Pane, můj bratr oheň,
kterým osvětluješ noc
a on je pěkný, příjemný, mocný a silný.
At' tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země,
která nás živí a slouží nám
a rodí rozličné plody s pestrými květy a travu.*

*At' tě chválí, můj Pane, ti,
kdo odpouští pro tvou lásku
a snášejí nemoci a soužení.
Blažení ti, kdo je snesou v pokoji,
neboť ty, Nejvyšší, dáš jim korunu.*

*At' tě chválí, můj Pane, naše sestra smrt těla,
žádný živý člověk jí nemůže uniknout.
Běda těm, kdo zemřou v smrtelných hříších.
Blaze těm, které nalezne spojeny
s tvou nejsvětější vůlí,
neboť druhá smrt jim neublíží.*

*Chvalte mého Pána, dobrořečte a děkujte mu
a služte mu s velikou pokorou.*

Báseň byla v minulosti mnohokrát zhudebňována, např. Petrem Ebenem.

(ofm.cz)

JAK SPRÁVNĚ VYCHOVÁVAT DĚTI

1. Nepožadujte od dítěte, aby žilo podle vašich představ, ale pomozte mu, aby si našlo vlastní cestu.
2. Neočekávejte od svého dítěte vděčnost za vše, co jste pro něj udělali. Dali jste mu život a jak vám za něj může poděkovat? Dá život a lásku zase svým dětem díky nekonečné Boží moudrosti.
3. Snaž se nekřivdit svému dítěti, abys ve stáří neměl hořký chléb. Neboť to, co zaseješ, to jednou sklidiš.
4. Neřešte za dítě jeho problémy.
5. Neponižujte, nezesměšňujte!
6. Pamatujte, že ta nejdůležitější setkání, která člověk může v životě absolvovat, jsou právě setkání s dětmi. Věnujte jim více pozornosti, protože nikdy nemůžeme vědět, koho potkáváme ve konkrétním dítěti.

Janusz Korczak

Celkem třikrát odmítl Janusz Korczak zachránit svůj život. Poprvé, když před okupací Polska odmítl emigrovat, protože nechtěl opustit „Dům sirotek“. Podruhé, když odmítl utéct z varšavského ghetta. A potřetí, když už všichni obyvatelé opustili „Dům sirotek“ a nastoupili do vlaku, který jel do koncentračního tábora Treblinka. Přistoupil k němu důstojník SS a zeptal se, zda je autorem knihy Král Matiusz. „Četl jsem tuto knihu jako dítě. Dobrá kniha. Můžete jít.“ – „A děti?“ „Děti pojedou s námi, ale vy můžete klidně vystoupit z vlaku.“ Mýlil se. Nemohl děti opustit. A za pár dní v Treblinku spolu se svými dětmi z „Domu sirotek“ vstoupil do plynové komory. Cestou na smrt s nic netušícími dětmi držel dvě z nejmenších za ruce a vyprávěl jim pohádku...

A jeho rady, jak vychovávat děti, jsou platné dodnes.

Převzato z CM kalendáře 2026

**MILÍ ŽÁCI A STUDENTI, S ODVAHOU A BOŽÍM
POŽEHNÁNÍM JDĚTE VSTRČÍC NOVÉMU ŠKOLNÍMU ROKU!
2026-2027**

MODLITBA ZA NADĚJI

*Prosím o naději,
která se jako slunce rozzáří
na samém dně duše.*

*O naději a lásku,
jež odemkne klíčem zarezlé brány.*

*O naději a sílu,
co odvalí z cesty padlý kmen
i bludný balvan staletý.*

*O naději a odvahu,
aby si dva lidé zas beze strachu
pohlédli do očí a vyšli v ústrety.*

*Prosím o naději, třeba maličkou,
že otevřít srdce smysl má.*

*(Možná jsem naivní, můj Bože.
Tak řeknu už jenom jedině:
Staň se vůle Tvá.)*

Příští číslo KZ vyjde o Vánocích.

Příspěvek na náklady tisku 10 Kč.